

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2043	Κυριακὴ Δ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,4-15) 15 Ὀκτωβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἄγκάθια!

«Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αὐτὰ ἀπέπνιξαν αὐτό... τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι» (Λουκ. 8,7,14)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερό καὶ ἅγιο εὐ-αγγέλιο. Εἶνε μία ἀπὸ τὶς ὠραιότερες παραβολὲς ποὺ εἶπε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· εἶνε μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴ φύσι, ἢ εἰκόνα τοῦ **γεωργοῦ** ποὺ βγήκε νὰ σπείρη «τὸν σπόρον αὐτοῦ» (Λουκ. 8,5), τὸ **σπόρο** ποὺ πέφτει στὴ γῆ.

Ἄλλὰ καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἀκούγεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, κάποιος ἄλλος σπόρος, οὐράνιος, «ὁ **λόγος**» (ἔ.ἀ. 8,11) δηλαδὴ ποὺ ἔφερε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πέφτει ὄχι πιά σὲ αὐλάκια τῆς γῆς ἀλλὰ μέσα σὲ καρδιές, καὶ γεωργὸς ποὺ τὸν σπέρνει εἶνε ὁ κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου. Ἔτσι καὶ τούτῃ τῇ στιγμῇ μέσα στὰ αὐλάκια τοῦ δικοῦ σας ψυχικοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὸ σπόρο βγαίνουν ἄνθη, φυτὰ, δέντρα· καὶ ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου **βγαίνουν «μυρίπνοα ἄνθη»**, ὅπως ψάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας (δοξ. αἰν. Ἁγ. Πατ.)· φωτεινὲς ἰδέες, εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ «ἔργα» ἀγαθὰ ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος (Τίτ. 3,8,14). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δημιουργεῖ ἕνα πολιτισμὸ ὄχι μηχανικὸ ἀλλὰ ψυχικὸ.

Ὁ σπόρος στὴ γῆ ὁμως δὲν καρποφορεῖ ἐξ ἴσου· ὅταν δὲν βρῆ κατάλληλο ἔδαφος μένει ἄκαρπος· ἔτσι καὶ ὁ **λόγος τοῦ Θεοῦ ὅταν συναντᾷ ἐμπόδια**. Καὶ τὰ ἐμπόδια εἶνε οἱ καρδιές. Ὅπως χωράφι ἀπὸ χωράφι διαφέρει, ἔτσι καὶ καρδιὰ ἀπὸ καρδιὰ· ὑπάρχουν καρδιές σκληρές, ὑπάρχουν καὶ καρδιές εὐγενικές.

***

Τί ἐμποδίζει, ἀδελφοί μου, τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ νὰ καρποφορήσῃ; Ὀρισμένα ἐμπόδια τὸ εὐαγγέλιο σήμερα τὰ ὠνόμασε **ἀγκάθια**. Ποιὰ εἶν' αὐτά;

Τὰ φυσικὰ ἀγκάθια τὰ γνωρίζουμε ὅλοι καὶ ἰδίως ὅσοι γεννηθήκαμε σὲ χωριά. Ὅταν ἤμασταν μικροί, προσέχαμε περνώντας μέσα ἀπὸ χωράφια μὲ ἀγκάθια νὰ μὴ μᾶς ἀγκυλώσουν. Κι ὅταν μᾶς ἀγκύλωναν τρέχαμε στὴ μάνα ἢ τὴ γιαγιά νὰ μᾶς βγάλουν τ' ἀγκάθια, ποὺ δὲν μᾶς

ἄφηναν οὔτε τὴ νύχτα νὰ ἡσυχάσουμε. Τὸ ἀγκάθι, ὅταν μπῆ στὸ δέρμα, βασανίζει. Λένε ὅτι ἕνα λιοντάρι ποὺ πάτησε ἀγκάθι οὐρλιαζε ἀπ' τὸν πόνο· πλησίασε τότε κάποιος κυνηγός, τοῦ ἀφαίρεσε τὸ ἀγκάθι ἀπὸ τὸ πέλμα, καὶ τὸ λιοντάρι ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τὸν ἀκολουθοῦσε πλέον σὰν πιστὸ σκυλὶ καὶ φρόνιμο ἀρνάκι. Ὑπάρχουν ἀγκάθια δηλητηριώδη καὶ ἀγκάθια ποὺ ὅπου φυτρώσουν ρουφοῦν ὅλη τὴν ὑγρασία τῆς γῆς καὶ δὲν ἀφήνουν νὰ καρποφορήσῃ τίποτ' ἄλλο.

Ἐδῶ ὁ Χριστός, μιλώντας παραβολικά, μᾶς λέει ὅτι, ὅπως στὴ φύσι, ἔτσι **καὶ στὸν ψυχικὸ μας κόσμῳ ὑπάρχουν ἀγκάθια**. Ποιὰ εἶν' αὐτά; Μᾶς τὰ ἐρμήνευσε ὁ ἴδιος· εἶνε, εἶπε, οἱ μερίμνες τοῦ κόσμου (ὁ λόγος μεγάλος, βαθεῖα ψυχολογικός, ποὺ θὰ χρειάζοταν ὥρα νὰ τὸν ἐξηγήσω! – εὐχομαι κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ μὴν εἶνε ἀκαθότοπος ποὺ συμπνίγει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ).

Οἱ μερίμνες τοῦ κόσμου. «Μὴ μεριμνᾶτε...», λέει ὁ Κύριος (Ματθ. 6,25,28. Λουκ. 12,22,26), **ἀπαγορεύει τὴ μέριμνα**. Ποιὰ μέριμνα; –Μπᾶ; θὰ πῆ ὁ ἄνθρωπος τῆς δραστηριότητος· ὥστε τὸ Εὐαγγέλιο λέει νὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια, νὰ λέμε κ' ἐμεῖς «πέσε σῦκο νὰ σὲ φάγω»; ἐγκρίνει τὴν ἀδράνεια, τὴ μοιρολατρία, τὸ κισμὲτ τοῦ Ἰσλάμ;...

Ἦχι, ἀδελφοί μου. Εἶνε ψέμα, ἀπάτη αὐτό, πλαστογραφία τοῦ Εὐαγγελίου. **Τὸ Εὐαγγέλιο κηρύττει τὴν ἐργασία** ὡς εὐλογημένο θεσμὸ. Μέσα στὸν παράδεισο δόθηκε ἡ πρώτη ἐντολή, τὸ «**ἐργάζεσθαι**» (Γέν. 2,15). Στὸ ὄρος Σινὰ ἀκούστηκε· «**Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου**» (Ἐξ. 20,9). Καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶπε «**Ἐργάζεσθε...**», ὅτι «**Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, καὶ γὼ ἐργάζομαι**», ὅτι «**Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι**» (Ἰω. 6,27· 5,17· 9,4). Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶπε ἐκεῖνο ποὺ τὸ πῆραν κι αὐτοὶ οἱ μπόλ-

σεβίκοι ως σύνθημά τους και τὸ ἔχουν γραμμένο ἐπάνω στὸ Κρεμλίνο· «*Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω*», ὅποιος δὲν θέλει νὰ ἐργάζεται δὲν πρέπει καὶ νὰ τρώῃ (β' Θεσ. 3,10).

Γι' αὐτὸ ἃς εἶνε **εὐλογημένη κάθε ἐργασία** ποὺ γίνεται ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ναζωραίου γιὰ τὸ καλὸ τοῦ πλησίον· νὰ φροντίζη ἡ μάνα γιὰ τὸ παιδί, ἡ νοσοκόμος γιὰ τὸν ἄρρωστο, ὁ γιατρὸς γιὰ τὸν ἀσθενῆ, ὁ δάσκαλος γιὰ τὸ μαθητή, ὁ ἀξιωματικὸς γιὰ τὸ στρατιώτη, ὁ ὑπάλληλος γιὰ τὸ κοινό, ὁ ἱερεὺς γιὰ τὸ ποίμνιό του. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει, ὅτι φροντίδα του ἦταν «*ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν*» (β' Κορ. 11,28).

Μὰ τότε ποιά μέριμνα καταδικάζει τὸ Εὐαγγέλιο; Τὴν **ἀγωνιώδη φροντίδα**, τὴν ἀνησυχία, τὴν ταραχή, τὸ φόβο. Ἀνησυχεῖ ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν ὑγεία, γιὰ τὴν ἀσφάλεια, γιὰ τὰ οικονομικά, γιὰ τὴν οἰκογένεια - τὰ παιδιά του, γιὰ τὰ ἔξοδα ποὺ αὐξάνουν, γιὰ τὸ μέλλον... Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀγκάθια ποὺ κεντοῦν. Ποτέ ἄλλοτε ὁ κόσμος δὲν ἦταν τόσο ἀνήσυχος ὅσο εἶνε σήμερα. Κι ὅσο προχωρεῖ ὁ ψεύτικος πολιτισμὸς καὶ ἐξελισσεται ὑλιστικώτερα, τόσο ἡ ἀγωνία, τὸ **ἄγχος** ποὺ λένε οἱ ψυχολόγοι, κυριαρχεῖ στὶς ψυχὲς καὶ στοὺς λαοὺς. **Γιατί;**

Οἱ ἀνησυχία αὐξήθηκε, γιατί **ἐπικράτησαν νέες ἀντιλήψεις γιὰ τὴ ζωὴ** κι ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ ἔχη ἓνα ἐπίπεδο ζωῆς μὲ ὄλες τὶς ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις. Ἐπικράτησε ὁ **ὑλισμὸς**, εἴτε ἀριστερὸς εἴτε δεξιός, εἴτε μαῦρος εἴτε κόκκινος, καὶ ὑψώθηκε ἡ σημαία μὲ τὸ σύνθημα «*Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὐριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ἠσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32).

Ἄλλοτε οἱ τίμιες γιαγιάδες μας, ποὺ γέννησαν τοὺς ἥρωες τοῦ '12, κάθονταν νύχτα στὸ ἀργαλειὸ καὶ ὕφαιναν, φοροῦσαν ἀπλὲς ὠραῖες **στολές**, δὲν ζητοῦσαν μοδίστρες ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ κασμίρια ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Ἐνα φόρεμα σεμνὸ καὶ καθαρὸ ἀνεδείκνυε τὴν Ἑλληνίδα σὲ μία ὑπέροχη γυναῖκα μέσα στὸν κόσμο, μὲ τὸ δικό της πολιτισμὸ. Τώρα εἰσέβαλε ἓνας ἀμερικανισμὸς, πολυτέλεια, διαφθορά, ἐκφυλισμὸς. Δὲν ράβει πιὰ τὰ ρουχαλάκια τῆς ἡ χωριάτισσα στὸ χωριό, κατεβαίνει στὴν πρωτεύουσα· καὶ ἡ κυρία τῆς πόλεως πάει στὴν Εὐρώπη νὰ ράψη ἄλλη τουαλέττα γιὰ τὸ πρῶν, ἄλλη γιὰ τὸ βράδυ, ἄλλη γιὰ τὸ χορὸ καὶ τὴ δεξίωσι. Ὁ κόσμος σήμερα μεριμνᾷ γιὰ νὰ στολίση τὴ γυναῖκα σὰν μία κούκλα γιὰ τὴ βιτρίνα.

Ἀνησυχία γιὰ τὸ ἔνδυμα, ἀνησυχία καὶ γιὰ τὴν **κόμμωσι**. Δὲν τῆς φτάνει τῆς κυρίας τὸ σαπούνι, λίγο νερὸ καὶ μιὰ χτένα γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὰ μαλλιά της, ἀλλὰ τρέχει στὰ κομμωτήρια, καὶ γέμισε ὁ τόπος ἀπ' αὐτά, γιὰ ἄφρονες

γυναῖκες, ποὺ νομίζουν ὅτι ἀποκοτοῦν ἀξία ἀν περιποιηθοῦν τὸν ἐξωτερικὸ τους κόσμο, ἐνῶ ὁ ἐσωτερικὸς εἶνε γεμᾶτος ἀράχνες.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἔχασε τὴν ἀπλότητα. Δὲν τὸν φτάνουν μερικὲς καρέκλες καὶ ἓνα τραπέζι εὐλογημένο, γύρω ἀπ' τὸ ὁποῖο κάθονται καὶ κάνουν τὸ σταυρὸ τους. Θέλει **ἔπιπλα** νέου ρυθμοῦ ἀπὸ τὴ Δανία καὶ τὴ Γαλλία. Δὲν τὸν φθάνει πλέον νὰ ἔχη ἓνα σπιτάκι νὰ μαζέψη τὰ παιδιά του· θέλει νὰ ἔχη **σπίτι** στὴν πόλι, σπίτι στὴν ἐξοχή, διαμερίσματα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Δὲν θέλει μιὰ ἀπλὴ ζωὴ, θέλει ὅλα τὰ κομφορ καὶ τὶς πολυτέλειες.

Ὅταν ἤμουν στὸ στρατό, θυμᾶμαι ὅτι κάποιον παιδί τὴ νύχτα στὸ στρατόπεδο δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ. Τί εἶχε συμβῆ· κάποιον συνάδελφοί του, γιὰ νὰ παίξουν, ἔβαλαν μέσα **στὸ προσκέφαλό του καρφίτσες**, πῆγε ὁ ταλαίπωρος νὰ ξαπλώσῃ, οἱ καρφίτσες τὸν ἀγκύλωναν καὶ τὸν μάτωναν· καὶ ὠργίστηκε, σηκώθηκε πάνω, καὶ ἔγινε ὀλόκληρο ἐπεισόδιο. Ὅπως λοιπὸν ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς μας ὑπέφερε ἐπάνω στὸ σταυρὸ γιὰ τὸν κεντοῦσε τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, ἔτσι νιώθει καὶ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος μέσα στὶς μέριμνες τῆς ἀποστάτιδος γενεᾶς μας.

* * *

Ἡ ἀγωνία, ἀδελφοί μου, αὐτὴ ἡ ἄκανθα ποὺ κεντᾷ τὶς καρδιὲς φτωχῶν καὶ πλουσίων, εἶνε **ἡ βαθύτερη αἰτία συχνῶν παθήσεων**, τῶν νεύρων καὶ τῆς καρδιάς ὅπως λένε οἱ ψυχολόγοι -ἐγὼ προσθέτω καὶ τοῦ καρκίνου-, εἶνε πικρὸ φάρμακο. Ποῦ εἶνε οἱ ἀπλοϊκοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἤξεραν οὔτε καρκίνο οὔτε καρδιά οὔτε νεῦρα, γιατί ζοῦσαν κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ μέσα στὴ φύσι! Καὶ **τὸ φάρμακο** ποῖο εἶνε;

Θὰ τὸ προσφέρω, μὰ θὰ τὸ πάρετε; Τὸ φάρμακο εἶνε ἡ **πίστις!** Ἡ πίστι σ' αὐτὸ ποὺ βεβαιώνει ὁ Κύριος· «*Οὐ μὴ σε ἀνῶ, οὔτε μὴ σε ἐγκαταλίπω*», δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω (Δευτ. 31,6). Ἡ πίστι στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*» καὶ «*Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδὲ δειλιάτω*» (Ἰω. 16,33· 14,27,1). Καὶ ἂν ἀκόμα βλέπησ τὰ ἄστρα νὰ πέφτουν καὶ τὴ γῆ νὰ σειέται καὶ τὰ βουνὰ νὰ λειώνουν καὶ τὰ ποτάμια νὰ ξεραίνωνται, ἐσὺ μὴ φοβηθῆς. «*Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῆς ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου*» μὴ φοβηθῆς, ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ (Ψαλμ. 22,4). Ἡ πίστι, νὰ τὸ φάρμακο τῆς ἀγωνίας, τῆς ἀνησυχίας καὶ τοῦ φόβου.

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἃς φυτεύσῃ στὶς καρδιὲς μας τὴν πίστι διὰ πρεσβειῶν καὶ εὐχῶν πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**